

De gældende processuelle bestemmelser i § 61 og § 62 om behandlingen af spørgsmål om inhabilitet foreslås omformuleret og indsat i retsplejeloven som § 62.

2.6. Administrationen af de foreslåede regler

Det er dommerens pligt inden domsforhandlingen at påse, at der ikke foreligger omstændigheder, som medfører inhabilitet. Anklagemyndigheden bør tillige have opmærksomheden henledt på, om der under en konkret sag kan opstå spørgsmål om inhabilitet.

Det skal endvidere påses, at der ikke foreligger inhabilitet for nævninge eller domsmænd, jf. bestemmelsen i retsplejelovens § 66, stk. 1, hvorefter reglerne om dommers inhabilitet finder tilsvarende anvendelse på bl.a. lægdommere. Inhabilitet vil i nogle tilfælde kunne undgås ved udtagelsen af lægdommere til den enkelte sag. Rettens formand skal i øvrigt, inden behandlingen af en sag begynder, spørge domsmænd og nævninge, om der foreligger inhabilitetsgrunde, jf. § 66, stk. 2. Nævninge og domsmænd medvirker ikke ved afgørelsen af inhabilitetsspørgsmål, jf. § 91, stk. 3.

Reglerne forudsættes i øvrigt administreret på samme måde som den gældende bestemmelse i § 60, stk. 2, således at en dommer kan virke i stedet for en retsassessor eller dommerfuldmægtig ved samme embede, mens dommeren i tilfælde af inhabilitet må afløses af en (sætte)dommer fra et andet embede eller en anden afdeling af retten. I landsretterne erstattes inhabile dommere af dommere fra en anden afdeling.

3. SSP-samarbejdet

3.1. Forvaltningslovens videregivelsesregler

De almindelige regler om tavshedspligt og om videregivelse af oplysninger fra en forvaltningsmyndighed til en anden er fastsat i forvaltningsloven (lov nr. 571 af 19. december 1985).

Reglerne skal ses på baggrund af, at der i Folketinget var bred enighed om, for forvaltningen som sådan, at gennemføre en øget beskyttelse af oplysninger om borgernes privatliv, jf. Folketingstidende 1985-86, tillæg A, sp. 61 ff. Retsudvalgets betænkning og tillægsbetænkning er gengivet i tillæg B, sp. 99 ff og 229 ff. Folketingets forhandlinger er gengivet i Folketingstidende 1985-86, Folketingets forhandlinger, sp. 64, sp. 472 ff, 3345 ff og 3972 ff.

I § 28, stk. 1, er der en opregning af forskellige typer af oplysninger, som angår enkeltpersoners rent private forhold. Det drejer sig om oplysninger om race, religion og hudfarve, om politiske, foreningsmæssige, seksuelle og straffare forhold samt oplysning om helbredsforhold, væsentlige sociale problemer og misbrug af nydelsesmidler.

Sådanne oplysninger må i almindelighed ikke videregives til en anden forvaltningsmyndighed uden samtykke fra den, oplysningerne angår.

Opregningen i § 28, stk. 1, er ikke udtømmende, men angiver alene karakteren af de forhold, der gør, at en oplysning må anses for at være om rent private forhold. Ved afgørelsen af, om en oplysning vedrører rent private forhold eller blot i øvrigt skal behandles som fortrolig, skal der lægges vægt på, om oplysningen på samme måde som i de ovenfor nævnte tilfælde direkte afslører særligt følsomme forhold i forbindelse med den pågældendes privatliv. Således vil f.eks. oplysninger om interne familieforhold, herunder om separations- og skilsmisseforhandlinger, adoption og ulykketilfælde i almindelighed være af rent privat karakter.

Oplysninger om økonomiske forhold, arbejds- og ansættelsesmæssige forhold og boligforhold vil derimod ikke i almindelighed være af rent privat karakter. Sådanne oplysninger vil normalt blot være almindeligt fortrolige, og kan efter bestemmelsen i § 28, stk. 3, videregives til en anden forvaltningsmyndighed, hvis oplysningen må antages at være af væsentlig betydning for den anden myndigheds virksomhed.

Oplysninger om rent private forhold kan i et vist omfang videregives også uden samtykke. Reglerne herom er fastsat i § 28, stk. 2, nr. 2-4.

Efter bestemmelsen i § 28, stk. 2, nr. 2, kan oplysninger videregives, hvis det følger af lovgivningens særlige regler om oplysningspligt, f.eks. bistandslovens § 17 og §§ 19-20. En forvaltningsmyndighed, som er i besiddelse af meget følsomme oplysninger, er derfor både berettiget og forpligtet til at videregive sådanne oplysninger til en anden forvaltningsmyndighed, når den anden forvaltningsmyndighed fremsætter krav herom med særlig hjemmel i lovgivningen.

Det følger endvidere af bestemmelsen i § 28, stk. 2, nr. 3, at en forvaltningsmyndighed vil være berettiget til at videregive meget følsomme oplysninger til en anden forvaltningsmyndighed, når videregivelsen sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, *der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrunder hemmeligholdelse*, herunder hensynet til den, oplysningen angår. Videregivelse af fortrolige oplysninger efter denne bestemmelse må således kun ske, når der er et klart værdispring mellem på den ene side hensynet til de interesser, der begrunder hemmeligholdelsen selv over for andre myndigheder, og på den anden side afgørende modhensyn til enten private eller offentlige interesser.

3.2. Nærmere om SSP-samarbejdet